

KLAGANDE

1. Österåkers kommun
184 86 ÅKERSBERGA

Ombud:

advokaten Siv Ann Andermyr
Box 3152
103 63 STOCKHOLM

2. Brännbacken Återvinning AB

Box 2071
176 02 JÄRFÄLLA

Ombud:

advokaten Magnus Fröberg
Fröberg & Lundholm Advokatbyrå AB
Strandvägen 7 B
114 56 STOCKHOLM

MOTPART

Miljö- och hälsoskyddsnämnden i Österåkers kommun
184 86 ÅKERSBERGA

ÖVERKLAGAT AVGÖRANDE

Länsstyrelsen i Stockholms läns beslut den 24 januari 2005 i ärende nr 18673-03-4596 och 18673-03-4605, se domsbilaga 1

SAKEN

Anmälan om mellanlagring av hushållsavfall och grovavfall

DOMSLUT

Med ändring av det överklagade beslutet fastställer miljödomstolen Miljö- och hälsoskyddsnämnden i Österåkers kommuns beslut av den 22 oktober 2002 § 142 på det sättet att mängden hushållsavfall vid ett och samma tillfälle får uppgå till maximalt 50 ton.

Dok.Id 121817

Postadress	Besöksadress	Telefon	Telefax	Expeditionstid
Box 8307 104 20 Stockholm	Fleminggatan 14	08-657 50 45 E-post: stockholms.tingsratt.avdelning9@dom.se www.stockholmstingsratt.se	08-657 56 28	måndag – fredag 09:00-12:00 13:00-15:00

BAKGRUND

Verksamheten på Brännbackens avfallsanläggning på fastigheten Skeppsbol 1:69 i Österåkers kommun, påbörjades före miljöskyddslagens (1969:387) (ML) ikraftträdande. Deponeringen fortgick flera år utan tillstånd med stöd av s.k. dispensbeslut enligt ML meddelade av Naturvårdsverket. I besluten angavs inga tidsgränser för deponeringen. Den första egentliga tillståndsprövningen genomfördes av Koncessionsnämnden för miljöskydd som 1989 lämnade tillstånd enligt ML till dåvarande och ansökt utökad verksamhet. Beslutet överklagades till regeringen av Naturvårdsverket och av sakägare. I sitt beslut år 1990 konstaterade regeringen att verksamheten var mindre lämpligt lokaliserad med tanke på avståndet till de närboende, men att det inte var skäligt att vägra viss fortsatt verksamhet med hänsyn till att verksamheten bedrivits på platsen under 20 års tid. Regeringen bestämde i sitt beslut en tidsgräns för verksamheten, nämligen att tillståndet skulle gälla till utgången av år 2000. Brännbacken Återvinning Aktiebolag (nedan bolaget) ansökte i april år 2000 om tillstånd till fortsatt drift av anläggningen för mottagning, behandling, mellanlagring och deponering av avfall. Miljödomstolen meddelade i dom den 5 april 2001 tillstånd till fortsatt drift till utgången av år 2008. Miljööverdomstolen upphävde i dom den 25 januari 2002 miljödomstolens dom och avslog ansökan om fortsatt drift på Brännbackens avfallsanläggning.

Bolaget inkom i nu aktuellt ärende den 8 augusti 2002 till Miljö- och hälsoskyddsnämnden i Österåkers kommun med anmälan enligt 21 § förordningen (1998:899) om miljöfarlig verksamhet och hälsoskydd gällande mellanlagring av avfall på Brännbacken. Anmälan omfattar mellanlagring av hushållsavfall samt hushållens grovavfall enligt SNI-kod 90.002-4. Bolaget avser att mellanlagra högst 300 ton vid varje tillfälle av hushållsavfall och grovavfall. Maximalt 100 ton komprimerat avfall kommer att mellanlagras i containrar vid varje tillfälle.

Miljö- och hälsoskyddsnämnden fattade den 22 oktober 2002 följande beslut.

Nämnden har inte någon erinran mot mellanlagring av maximalt 300 ton grovavfall och hushållens avfall vid varje tillfälle på Brännbacken.

Vidare anförde nämnden följande i sitt beslut.

Försiktighet med att lagra hushållsavfallet för långa tidsperioder måste iakttas och 100 ton vid varje tillfälle kan då vara för mycket. Uppstår lukt vid lagringen måste de containrar som orsakar olägenhet snarast fraktas bort. Uppstår driftsavbrott i komprimeringsanläggningen får avfallet omlastas på sorteringsplattan. Vid sådana tillfällen är det av största vikt att hanteringen och bortforslingen av avfallet sker på sådant sätt att luktolägenheter eller olägenheter av fågelförekomst minimeras.

Rune Hellberg och Singö-Nyhagens samfällighetsförening överklagade nämndens beslut. Länsstyrelsen i Stockholms län (nedan länsstyrelsen) upphävde det överklagade beslutet den 24 januari 2005. I beslutet hänvisade länsstyrelsen till Miljööverdomstolens ovan nämnda dom och konstaterade att det med hänsyn till att det i den konstaterats att lokaliseringen av Brännbacken var olämplig, någon avfallshantering på området inte borde tillåtas.

YRKANDEN

Bolaget och Österåkers kommun har överklagat länsstyrelsens beslut och yrkat att miljödomstolen fastställer Miljö- och hälsoskyddsnämndens beslut.

Länsstyrelsen har avstyrkt bifall till överklagandet.

UTVECKLING AV TALAN M M

Bolaget har till stöd för sitt överklagande i huvudsak anført följande. Syftet med den anmälda verksamheten är att minska antalet transporter av hushållsavfall från Österåkers kommun till Högdalens förbränningsanläggning. Verksamheten som idag bedrivs på anläggningen består av omlastning av hushållsavfall. Mindre bilar som hämtar hushållsavfall inom Österåkers kommun (mellan ett och sju ton per bil) lastar av hushållsavfallet i en byggnad varefter avfallet lastas i en större container som rymmer tio ton avfall. Allt detta sker inomhus. En större bil kör sedan tre con-

ainers å tio ton till Högdalens förbränningsanläggning för förbränning. Avfallet lagras som längst tre dagar i slutna containers inom anläggningen. Hushållens grovavfall lagras på hårdgjord yta inom anläggningen, innan det transporteras av större lastbil till annan återvinningscentral. Verksamheten är av mycket begränsad art och medför en högst begränsad miljöpåverkan. All verksamhet sker på hårdgjord yta och dagvattnet samlas upp och avleds till befintlig lakvattendamm. Verksamheten medför inte lukt och drar inte till sig fåglar eftersom det organiskt nedbrytbara materialet hanteras slutet eller inomhus och det lagras inte heller längre än tre dagar på anläggningen. Det kan uppkomma ljud vid lastning och lossning av containers, men eftersom det är cirka 500 meter till närmaste bostadsfastighet skall det inte vara möjligt att uppfatta detta ljud. Mellan den aktuella anläggningen och närmaste bostadsfastighet finns en skogsriddå som är cirka 400 meter bred varför det inte är möjligt att urskilja ljud från den aktuella anläggningen vid närmaste bostäder. Det har inte heller framförts några klagomål mot den nu aktuella verksamheten under de två år den har varit i drift. Nedskräpningen från verksamheten är begränsad och området städas kontinuerligt. – Naturvårdsverket och länsstyrelsen har ansett att verksamheten skall karaktäriseras som mellanlagring av avfall. I Boverkets Allmänna Råd 1995:5 är riktvärdet för skyddsavstånd för mellanlager av miljöfarligt avfall till bostäder 200 meter. Naturvårdsverket, Räddningsverket och Socialstyrelsen har ställt sig bakom detta allmänna råd. – Dagens verksamhet bedrivs inom den befintliga deponin som håller på att avslutas. Sluttäkningsarbetena pågår och kommer så att göra under de närmaste åren. Med hänsyn till verksamhetens högst begränsade påverkan på omgivningen och med hänsyn till att verksamheten bedrivs inom ett område som sedan tidigare används för avfallshantering och där avslutningsarbetena kommer att fortgå måste lokaliseringen anses som både lämplig och godtagbar enligt miljöbalkens bestämmelser härom. – Länsstyrelsen tycks anse att Miljööverdomstolens lagakraftvunna dom av den 25 januari 2002 innebär att varje form av verksamhet som innefattar avfallshantering vid Brännbackens avfallsanläggning fortsättningsvis är otillåten. Detta synsätt är felaktigt och saknar stöd såväl i lag som i tidigare meddelade domar och beslut. Det ursprungliga tillståndet för verksamheten vid Brännbackens avfallsanläggning gällde till utgången av år 2000 och var i princip inriktat på deponeringsverksamhet. Bolaget erhöll den 15 april 2001 ett nytt tillstånd från miljödomstolen för i huvudsak viss tidsbegränsad deponeringsverk-

samhet enligt miljöbalken. När det gällde det aktuella hushållsavfallet hade bolaget yrkat om tillstånd för en tidsbegränsad deponering och därefter att få anlägga ett system för optisk sortering och kompostering av organiskt lättnedbrytbart hushållsavfall. Miljödomstolen avslog ansökan i den delen med hänsyn till den risk för luktstörningar som det oprövade systemet skulle medföra. Bolaget valde att inte överklaga miljödomstolens dom i den del som avsåg hushållsavfallet utan omlastade därefter istället detta avfall på anläggningen för transport till Högdalens förbränningsanläggning. Omlastningsverksamheten kan således aldrig, såsom länsstyrelsen tycks mena, ha varit en del av den prövning som Miljööverdomstolen gjorde eftersom den typen av verksamhet aldrig ingick i ansökan. Miljööverdomstolen fann att bolagets ansökan om fortsatt deponeringsverksamhet vid Brännbackens avfallsanläggning skulle avslås i sin helhet. Ett avslagsbeslut på en tillståndsansökan har aldrig, även om den aktuella omlastningsverksamheten hade ingått i ansökan, den negativa rättsverkan som länsstyrelsen anser. Miljööverdomstolens avslagsbeslut skulle dock tjäna som vägledning vid en senare tillåtlighetsbedömning av samma eller liknande verksamhet. Den aktuella tillåtlighetsbedömningen avser dock inte samma eller liknande verksamhet som prövades av Miljööverdomstolen, utan avser en omlastningsverksamhet som har en extremt begränsad omgivningspåverkan jämfört med den av Miljööverdomstolen miljöbedömda deponeringsverksamheten. Vare sig miljödomstolen eller Miljööverdomstolen har prövat eller tagit ställning till den nu aktuella omlastningsverksamheten. Länsstyrelsens tillämpning tyder på att de anser att det numera finns ett generellt förbud mot alla framtida avfallshantering inom området. Det är felaktigt. Ett eventuellt generellt förbud mot all framtida avfallshantering inom området prövas och fastställs enligt planlagstiftningen eller enligt sjunde kapitlet miljöbalken. Det aktuella området är enligt översiktplan avsett för hushålls- och industriavfall. Någon detaljplan är inte antagen. Några områdesbegränsningar enligt sjunde kapitlet miljöbalken är inte heller gällande för området. För bolaget framstår det därför som uppenbart att länsstyrelsens slutsats helt vilat på en felaktig tolkning av Miljööverdomstolens dom och inte på en individuell bedömning av verksamheten.

Österåkers kommun har till stöd för sin talan anfört i huvudsak följande. Den aktuella verksamheten utgör inte deponering av avfall utan mellanlagring av avfall.

Den aktuella mellanlagringen förorsakar inte skada eller risk för skada på miljö eller människors hälsa eftersom den inte är olämplig ur miljösynpunkt. Det är inte olämpligt ur lokaliseringsynpunkt att bedriva mellanlagring av hushållsavfall och hushållens grovavfall på Brännbackens avfallsanläggning. Inte heller med hänsyn till övriga hänsynsregler är den aktuella verksamheten olämplig. Den anmälda verksamheten har tvärtom, för miljön som helhet, positiva effekter eftersom den minskar antalet transporter av avfall inom Österåkers kommun och är rationell i förhållande till den verksamhet (avslutningsverksamhet avseende deponi) som med nödvändighet bedrivs på platsen. Det är inte behövt att förelägga bolaget att vidta andra försiktighetsmått än de som angivits i miljö- och hälsoskyddsnämndens beslut den 22 oktober 2002. Föreläggande om att ansöka om tillstånd enligt 9 kap 6 § miljöbalken är heller inte behövt. Kommunen motsätter sig dock inte att bolaget inte tillåts att omlasta hushållsavfall utomhus. – Eftersom kommunen är skyldig att bedriva renhållningsverksamheten är det naturligtvis inte ett alternativ att underlåta detta. Frågan är istället vilket alternativ som är bäst vid en prövning av de allmänna hänsynsreglerna. Frågan som kommunen måste ställa sig är således hur man på bästa miljömässiga sätt fullgör sin renhållningsskyldighet. I kommunen bedrivs den praktiska renhållningsverksamheten bl a av bolaget och Ragn Sells. Österåkers kommun är stor till ytan och bebyggelsen som är mycket utspridd är delvis belägen på öar. Bebyggelsen består till stor del av fritidshus. Avfallshanteringen har i enlighet med 15 kap 8 § miljöbalken organiserats utifrån dessa förutsättningar. Om mellanlagringen inte bedöms tillåtlig på anläggningen, måste sophämningsbilarna köra avfallet direkt till Högdalens förbränningsanläggning. Varje transport dit skulle då inte rymma mer än 1 till 7 ton jämfört med dagens 30. Denna direkttransport innebär en fyrdubbling av koldioxidutsläppen jämfört med det arbetssätt som är föremål för prövning i målet. Ett annat alternativ vore att finna en annan plats för mellanlagring. Detta skulle dock inte innebära någon rationell avfallshantering med hänsyn till det avslutningsarbete som pågår avseende deponin på anläggningen. Detta eftersom en stor del av det avfall som hanteras på anläggningen behövs som mullmaterial i avslutningsverksamheten. Sådant material kommer att behövas fram till utgången av år 2008. Att behålla den verksamhet som genererar mullmaterial på anläggningen medan mellanlagring av annat avfall förläggs till annan plats innebär naturligtvis också väsentligt ökade utsläpp. Samma konsekvens medför alternativet att

förlägga all omlastningsverksamhet till en ny plats och därifrån transportera mullmaterial till avslutningsverksamheten på anläggningen. Sammantaget är således utformningen av avfallshanteringen i Österåkers kommun synnerligen rationell ur miljösynpunkt. Mellanlagring på den i målet aktuella platsen är en viktig del i denna organisation. – Huvudargumentet mot anläggningens lokalisering har varit att den medför olägenheter för de närboende i form av lukt. Det är dock kommunens uppfattning att luktolägenheter från anläggningen överhuvudtaget inte förekommer. Det sorterade grovavfallet är inte av sådant slag att det luktar. Hushållsavfallet hanteras inomhus och lagring sker i slutna containers. Mellanlagringen på den aktuella platsen medför inte heller några andra olägenheter för människors hälsa eller miljön. Några störande ljud förekommer inte från anläggningen. – Miljööverdomstolens prövning omfattade inte till någon del den verksamhet som har samband med borttransport av avfallet från kommunen (mellanlagring). I denna prövning måste miljökonsekvenser av de med mellanlagringen sammanhängande transporterna beaktas, något som inte skedde i Miljööverdomstolens dom. Det är kommunens uppfattning att länsstyrelsen inte har gjort en självständig prövning av frågan i målet utan endast hänvisat till Miljööverdomstolens domskäl.

Länsstyrelsen har i yttrande anfört följande. Den omständigheten att den nu aktuella verksamheten bedrivs inom ett område som sedan tidigare använts för avfallshandtering och där avslutningsarbeten kommer att fortgå innebär enligt länsstyrelsens bedömning inte att lokaliseringen måste anses som lämplig och godtagbar. Tvärtom konstaterade regeringen i beslut år 1990 att verksamheten var mindre lämpligt lokaliserad med tanke på avståndet till de närboende och Miljööverdomstolen fann i mål nr M 3466-01 att lokaliseringen självfallet är lika olämplig idag som när regeringen prövade frågan. Att det aktuella området enligt översiktsplan är avsatt för hushålls- och industriavfall samt att någon detaljplan inte är antagen för området saknar relevans. Klagandena har anfört att några klagomål på verksamheten, enligt uppgift från miljökontoret, inte har inkommit. Redan risken för att verksamheten kan medföra olägenheter skall emellertid beaktas. Av miljö- och hälsoskyddsnämndens beslut den 22 oktober 2002 framgår vidare att driftavbrott har förekommit och att luktolägenheter har konstaterats i bostadsområdet närmast den sk sorteringsplattan där omlastning i sådant fall sker. Sorteringsplattan är belägen cirka 350 meter från närmas-

te bostad. Enligt klaganden var det ursprungliga tillståndet i princip inriktat på deponeringsverksamhet. Av Koncessionsnämndens för miljöskydd beslut den 11 januari 1989 framgår emellertid att även omlastning av hushållsavfall var aktuell och att bolaget hade för avsikt att anlägga en omlastningsstation på Brännbacken för att förbättra transportekonomin för hushållssopor som levereras till avfallsförbränningsanläggningar i regionen.

Naturvårdsverket har i yttrande anfört följande: Miljööverdomstolen konstaterade i dom M 3466-01 från den 25 januari 2002 att Brännbacken redan vid 1990 års tillståndsprövning hos regeringen bedömdes som mindre lämplig och i princip oförenlig med den då gällande miljöskyddslagens lokaliseringskrav. Vidare konstateras att lokaliseringen fortfarande är lika olämplig. Som bolaget anför i överklagandet så gällde frågan då en deponeringsverksamhet och så är inte fallet nu, varför det inte går att enbart på grundval av Miljööverdomstolens dom anse att lokaliseringen är olämplig. En ny bedömning måste göras utifrån aktuella förutsättningar och omständigheter. Vid denna prövning bör dock Miljööverdomstolens bedömning tjäna som vägledning eftersom det är samma plats det handlar om. Såvitt framgår av domen så ansåg Miljööverdomstolen att lokaliseringen inte kunde accepteras, dels på grund av att platsen inte uppfyller deponeringsförordningens grundläggande krav på lokalisering och utformning av en deponi, och dels på grund av att utredningen visat att närboende störts av buller och lukt samt fåglar och nedskräpning. Eftersom det nu inte är fråga om lokalisering av en deponi saknar argumenten om bristande överensstämmelse med deponeringsförordningens lokaliseringskrav relevans. När det gäller de övriga skälen till att lokaliseringen av deponin ansågs mindre lämplig bör dock Miljööverdomstolens argumentation äga relevans även vid nu aktuell bedömning. Närmaste bostadsbebyggelse ligger mindre än 500 meter från den aktuella platsen och störningar i form av buller, lukt och trafik kan uppstå såväl från deponeringsverksamheten som från annan avfallshantering i form av omlastning, mellanlagring och komprimering av avfall. Mot bakgrund av föreliggande handlingar i ärendet så anser verket sammanfattningsvis att mycket talar för att den aktuella platsen måste anses som mindre lämplig även för nu aktuella avfallshantering.

Miljö- och hälsoskyddsnämnden har i yttrande anfört följande. Miljö- och hälsoskyddsnämnden gjorde år 2002 bedömningen att avgörandet i Miljööverdomstolen gällde deponeringsverksamheten och att anmälningspliktig mottagning och mellanlagring av avfall även i fortsättningen skulle vara möjlig. Den anmälningspliktiga verksamheten har under tiden från överklagandet 2002 till länsstyrelsens beslut 2005 inte förorsakat mer än två klagomål som har registrerats av miljö- och hälsoskyddskontoret. – Avsaknad av återvinningscentral och omlastningsanläggning skulle innebära en ökad miljöbelastning i form av transporter genom Åkersberga men även de centrala delarna av Stockholm med transporter till Högdalens avfallsanläggning. Det finns också en uppenbar risk för ökad nedskräpning, dumpning av avfall och minskad återvinning då det inte finns någon återvinningscentral inom rimligt avstånd för boende i kommunen.

Rune Hellberg och Singö-Nyhagens samfällighetsförening har i yttrande anfört i huvudsak vad de anfört hos länsstyrelsen.

Kommunen har genmält. Naturvårdsverket verkar ha gjort sin bedömning utan att sätta mellanlagringen i sitt sammanhang. Bedömningen av om lokaliseringen är lämplig måste göras i förhållande till hur lokaliseringen påverkar den totala omfattningen av avfallstransporter i kommunen. Likaså måste de rationalitetsvinster som närheten till avslutningsverksamheten på platsen innebär beaktas. – Länsstyrelsen har anfört att redan risken för att verksamheten kan medföra olägenheter skall beaktas. Miljö- och hälsoskyddsnämnden har under 2004 gjort tillsynsbesök på anläggningen avseende samtliga anmälningspliktiga verksamheter. Av rapporterna från dessa tillsynsbesök framgår att inspektionen inte medförde beslut om åtgärder utan endast mindre allvarliga anmärkningar riktades mot verksamheten. Ingen av anmärkningarna avsåg dock mellanlagring av hushållsavfall eller sorterat grovavfall. Under 2002 förekom ett driftsavbrott. Bolaget lastade då om hushållsavfallet utomhus istället för inne i komprimeringsanläggningen och viss lukt kan därvid ha förekommit. Risken för driftsavbrott har idag minskat avsevärt eftersom man använder schaktmaskiner vilka enkelt kan bytas ut vid eventuella fel. Risken för luktstörningar har därmed eliminerats. Skulle driftsavbrott ändå uppkomma idag kommer omlastning trots det inte att ske utomhus eftersom bolaget och Miljö- och hälsoskydds-

nämnden har överenskommit om direkttransport av avfallet till Högdalens avfallsanläggning i en sådan situation. Att Miljö- och hälsoskyddsnämnden under 2002 konstaterat att det då förekom luktolägenheter vid driftsbrott på anläggningen saknar således numera relevans.

Miljödomstolen har hållit syn i målet den 30 september 2005.

DOMSKÄL

Miljödomstolen prövar först frågan om vilken rättsverkan som följer av Miljööverdomstolens dom av den 25 januari 2002. Länsstyrelsen har i sitt beslut hänvisat till den ovan redovisade domen och konstaterat att Miljööverdomstolen däri ansett att lokaliseringen av Brännbacken är olämplig. Med hänsyn därtill har Länsstyrelsen funnit att någon avfallshantering på området inte bör tillåtas. Bolaget och kommunen har invänt att Miljööverdomstolen enbart har prövat frågan om tillstånd till fortsatt deponeringsverksamhet på Brännbacken och att Miljööverdomstolens prövning inte till någon del omfattade den verksamhet som har samband med borttransport av avfallet från kommunen (mellanlagring). Naturvårdsverket delar denna uppfattning och har anfört att det inte enbart på grundval av Miljööverdomstolens dom går att anse att lokaliseringen av den verksamhet som nu är i fråga är olämplig. Miljö- och hälsoskyddsnämnden har uppgett att man år 2002 gjorde bedömningen att avgörandet i Miljööverdomstolen gällde deponeringsverksamheten och att anmälningspliktig mottagning och mellanlagring av avfall även i fortsättningen skulle vara möjlig.

Av miljödomstolens deldom av den 5 april 2001 (Mål nr M 96-00) framgår att bolagets tillståndsansökan bl a omfattade att mottaga, mellanlagra och behandla hushållsavfall på Brännbacken. Miljödomstolen beslutade, bl a med hänsyn till den risk för luktstörningar som systemet skulle medföra, att sökt tillstånd för detta avfalls slag inte skulle lämnas. Bolaget överklagade inte miljödomstolens dom. Miljööverdomstolen har i sin dom angett att bolagets ansökan avser fortsatt deponeringsverksamhet i kombination med avslutningsåtgärder och har vidare konstaterat att det i stort var fråga om ett nytt tillstånd till deponiverksamhet. Mot bakgrund av det anförda finner miljödomstolen att den fråga som varit uppe för prövning i Miljööver-

domstolen har gällt tillstånd för deponeringsverksamhet på Brännbacken. Den verksamhet som i förevarande mål är i fråga gäller emellertid mellanlagring av avfall. Lika med såväl klagandena som Naturvårdsverket anser miljödomstolen därför, att det inte bara mot bakgrund av Miljööverdomstolens dom går att konstatera att någon avfallshantering på området överhuvudtaget inte bör tillåtas utan att miljödomstolen har att göra en ny bedömning av lokaliseringen av den nu aktuella verksamheten utifrån aktuella förutsättningar och omständigheter.

Miljödomstolen övergår till att pröva frågan om verksamhetens lokalisering och miljöpåverkan. Enligt lokaliseringsregeln i 2 kap 4 § miljöbalken skall, för verksamheter och åtgärder som tar i anspråk mark- eller vattenområden annat än helt tillfälligt, en sådan plats väljas som är lämplig med hänsyn till 1 kap. 1 §, 3 kap och 4 kap miljöbalken. Enligt andra stycket i paragrafen skall för all verksamhet och alla åtgärder en sådan plats väljas att ändamålet kan uppnås med minsta intrång och olägenhet för människors hälsa och miljön. Såväl regeringen som Miljööverdomstolen har konstaterat att lokaliseringen av Brännbacken är mindre lämpligt lokaliserad, främst mot bakgrund av närheten till såväl fritidshusområde som permanentbostadsbebyggelse och då närboende störts av buller och lukt samt fåglar och nedskräpning.

Av utredningen i miljödomstolen framgår att avståndet från omlastningsanläggningen till närmaste bostadsbebyggelse är cirka 400 meter. Miljödomstolen delar Miljööverdomstolens uppfattning att lokaliseringen av Brännbacken av denna anledning är mindre lämplig.

Rune Hellberg och Singö-Nyhagens samfällighetsföreningen har anfört att det föreligger risk för ytterligare läckage av lakvatten från anläggningen. Miljödomstolen konstaterar att den tidigare händelse som Rune Hellberg hänvisar till rörde lakvatten från deponin. Vid den hantering av hushållsfall som nu sker bedrivs verksamheten inomhus, varför lakvatten inte bildas. Det spolvatten som kan uppstå leds till vattenrening.

I målet är det främst fråga om risken för luktstörningar som anförts som argument mot anläggningens lokalisering. Av utredningen i målet har emellertid inte framkommit annat än att det under de senaste två åren inkommit endast två klagomål på verksamheten och att Miljö- och hälsoskyddsnämnden under år 2004 gjort tillsynsbesök på anläggningen utan att rikta några anmärkningar mot den nu aktuella verksamheten. Vidare har bolaget uppgett att all omlastning nu sker inomhus och att risken för driftstörningar vid komprimering har upphört då omlastningen av hushållsavfall nu sker med hjälp av schaktmaskiner. Hanteringen av grovsopor sker visserligen utomhus men dessa är inte av sådan typ att de luktar. Miljödomstolen finner mot bakgrund av det anförda att risken för luktstörningar från nu aktuell verksamhet vid normal drift kan antas vara begränsad.

Utredningen ger emellertid inte stöd för antagandet att störningar i form av lukt helt kan uteslutas. Verksamheten kan således komma att innebära vissa, om än mycket måttliga, luktstörningar från hushållsavfallet för närboende. Mot bakgrund av det anförda finner miljödomstolen att det finns anledning att begränsa omfattningen av maximalt tillåten mängd hushållsavfall vid ett och samma tillfälle.

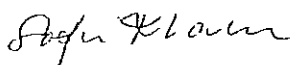
Av bolagets uppgifter om hur verksamheten är organiserad framgår att hushållsavfall, uppsamlat av mindre bilar, mellanlagras inomhus på området tills dess tre containrar å tio ton avfall fyllts, varefter dessa körs till Högdalens förbränningsanläggning. Av dessa uppgifter följer att mängden mellanlagrat hushållsavfall vid ett och samma tillfälle bör kunna begränsas till i vart fall maximalt 50 ton, vilket skulle minska risken för luktstörningar ytterligare. Miljödomstolen bedömer att om hanteringen av hushållsavfall begränsas på ovan angivet sätt bör lokaliseringen av den nu aktuella verksamheten kunna godtas.

Vidare finner miljödomstolen att det är önskvärt att verksamheten organiseras på så sätt att insamling av hushållsavfall till största delen äger rum under måndag till torsdag så att hushållsavfall inte regelmässigt behöver mellanlagras på anläggningen under helgerna.

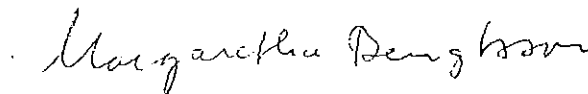
Sammantaget anser miljödomstolen att länsstyrelsens beslut skall upphävas och att Miljö- och hälsoskyddsmyndighets beslut skall fastställas på det sättet att mängden hushållsavfall vid ett och samma tillfälle får uppgå till maximalt 50 ton.

HUR MAN ÖVERKLAGAR, se domsbilaga 2 (TSH-MD2)

Överklagande skall ges in till Stockholms tingsrätt, miljödomstolen, senast den 24 november 2005 och vara ställt till Svea hovrätt, Miljööverdomstolen. Prövningstillstånd krävs.

Sofie Klahr

Margaretha Bengtsson

I domstolens avgörande har deltagit tingsfiskalen Sofie Klahr, miljörådet Margaretha Bengtsson samt de sakkunniga ledamöterna Hans Ekman och Hedvig Froste. Domen är enhällig.